

İlksiz zaman içinde, kalbur saman içinde... Yazarlar çizer, çizerler yazar iken; ben annemin beşiğini, tıngır mıngır salları iken, aynı zamanda dağda kuzu çobanlığı yapıyordum.

Koşmaktan düşmekten yoruldum, değneği atıp evin yolunu tuttum.

Varıp durdum kapıya, razıydım kırk sopaya. Ben artık çobanlık yapmayacağım, dedim.

Ya koyunlar, kuzular, dediler.

Sayışalım, anlaşalım, dedim.

Ay dediler, vay dediler, hadi bakalım say, dediler.

Yağmur yağdı, gök çatladı. Yetmiş ikisinin ödü patladı. Önce gitti baş kuzu. Arkasından beş kuzu... Birini verdim kasaba. Onunu katma hesaba...

Şaşıtlar, şaşırdılar. Anam
düştü beşikten, babam
düştü eşikten. Seni kör
olasıca seni deyip
peşime düştüler.

Önüm dağ, arkam
bağ. Varıp birine
sığınayım, dedim.

Var varanın,
sür sürenin;
izinsiz bağa
girenin, varın siz
düşünün sonunu.

Güç kurtuldum ellerinden.

Az gittim, uz gittim, dere tepe düz gittim.

Çayır çimen biçerek, soğuk sular içerek altı ay, bir
güz gittim. Bir de dönüp baktım, bir arpa boyu yol
gitmişim. Vay dedim, vaylar dedim, bitmez bu yollar,
dedim. Vurdum özümü suya. Kuru idim ıslandım, deli
idim, uslandım.

Bindim bir kayığa, kayıkçının küreği, tıp tıp atar
yüreği. Akşama fincan böreği. Yedim yedim doymadım.

Güneş döndü, ay döndü, nerde göğün direği? Kim
aldı, kim götürdü? Nerde barış çöreği?

Koştum koştum, yorulduum. Akıp akıp duruldum.
Bunca yalan yeter, dedim; varıp beşğime uzandım.

– Ne istiyorsun, dedi ninem.

– At dedim, tut dedim, bir masal anlat, dedim.

– Bak, dedi sen bu alığa, sudan çıkmış balığa. Yaş kesmeden, baş kesmeden, buyruk verip masal anlat, diyor. Maval değil, masal bu. Anlayana, dinleyene anlatırım ben.

Baktım olacak gibi, söz yerini bulacak gibi değil;
öyleyse ben sana anlatayım, dedim.

Beşikten çıkıp, eşiğe oturdum. Emziği ağzında ballanan nineme, bir masal anlatmaya durdum.

Masal bu ya, çocukluğumu yaşamadan genç oldum.
Başladım anlatmaya:

AZ GİTTİM UZ GİTTİM

O gün, erken kalkmışım. Bilmediğim bir sevinç, bir coşku vardı içimde. Dursam duramıyorum, otursam oturamıyorum. Bir şeyler dürtüyor içimden:

Koş diyor, düş diyor. Şu dağları aş, diyor.

Koşuyorum dere boyunca. Sularla birlik olup akıyorum. Kanat çalıp uçuyorum.

Yerdeki çiçeklerle, daldaki kuşlarla, sudaki balıklarla konuşuyorum.

Bir solukta ağaca tırmanıyor, bir koşuda Geyik Dağı'na ulaşıyorum.

Bir oradayım, bir burada. Tepelere çıkıp türküler söylüyorum. Yaşlıların suyunu doldurup güçsüzlerin yükünü taşıyorum. Serçeye saldıran şahine, tetik düşüren avcıya engel oluyorum. Uzak dağlardan kopan çığları, kan köpük yaz sellerini durduruyorum...

Atıyorum tutuyorum, bala şeker katıyorum.

Allıyorum pulluyorum, düşünmeden sallıyorum.

Tutan oluyor, tutmayan oluyor.

Yutan oluyor, yutmayan oluyor.

Bu ne biçim masal, deyip fırlatıp atan oluyor.

Gözlerini açıp,

– Ne zaman oldu bunlar, diyor ninem.

– Sen doğmadan önce oldu, diyorum.

Şaşırıp kalıyor.

– Senin yaşın kaç, diyor.

– Annemden yüz yıl önce, babamdan bin yıl sonra doğmuşum. Kendi göbeğimi kesip kendi adım koymuşum.

Ara bul kaç yaşında olduğumu.

O da yalan, bu da yalan, fili yuttu yavru bir yılan.

Ninem, parmaklarını sayadursun, ben sürdürdüm masalımı.

Yaz mı desem, güz mü desem? Dağda mı desem, bağda mı... Zamanını, yerini anımsamıyorum.

İçim depreşti bir türkü tutturdum. Bütün kuşlar ötüşünü kesip dinlemeye durdu. Kurbağalar ötmedi, yılanlar tıslamadı.

Türkünün birini bırakıp, birine başladım. Dalıp gitmişken bir hışırtı duydum. Birileri geliyordu ağaçların gerisinden. Dönüp baktım ki ne göreyim...

Ninem,

– Ne gördün, dedi.

– Aya doğma ben doğayım, güne doğma ben doğayım, diyen bir ...

Ninem,

– Neden uzatıyorsun kör olmayasıca, dedi.

Dosdoğru söylesene ne gördüğünü.

– Kırk katar devesiyle, kırk kızın arasında, kırk örgülü saçlarıyla, ay parçası gibi bir kız gördüm.

Saçları altın sırmalı, göğsü gümüş düğmeli, gözü siyah sürmeli...

Ninem dayanamayıp sordu:

– Kimin kızymış o öyle?

– Bilir miyim nineciğim, dedim. Bilir miyim, bu gün görmemiş, yel değmemiş, kar aklığındaki kızın kim olduğunu.

Durdum kaldım öyle. Esen yel, akan su, yuvarlanan taş, gökte uçan kuş durdu. Yelesi savrulan atlar, düve görmüş boğalar, suya inen geyikler ...

Bakıp kalan ben miydim, onlar mıydı, bilmiyorum.

Ben durunca o da durdu. Kara ışıldaklar gibi gözleri vardı. Bakıp güldü sıcak sıcak.

Bütün güller çat diye açtı çardaklarda. Yavru kuşlar uçmaya durdu. Kuru dallar yeşerdi, kısır kadınlar doğurdu, çöl yitikleri yol buldu.

Ben yönümü, ben yolumu şaşırdım. Onlar gitti ben kaldım. Hangi yöne gittiler, hangi dağı aştılar bilemedim. Günlerce aradım, bulamadım.

Yemeyi, içmeyi unuttum. Otursam, oturasım gelmiyor; dursam, durasım gelmiyor.

Dağa vardım, dağ bilmez. Yola çıktım, yol bilmez. Nereye gideceğimi, kimden soracağımı bilemedim.

Kuşa sordum, kış dedi. Yola sordum, boş dedi. Onbeşlik bir dedeye sordum, yokuş dedi.

Koştum yokuş yukarı. Ben koştum, o dikleşti. Ben koştum, o dikleşti. Gözlerim karardı, her şey silikleşti. Yine de durmadım. O yokuşsa ben de Memiş'tim. Sonunda vardım tepesine. Oturup soluklandım. Demirciler görse körük sanırdı. Kırk eşek yükü altın verip alırdı.